

zástupci podepsanou«, nemá tedy pro spor rozhodujícího významu, neboť z osob těch přichází v úvahu jen starosta spolku jako jeho zástupce (§ 5 posled. odstavce, § 19 a) stanov), ale ten není orgánem příslušným přijímati někooho za člena spolku, protože k tomu je výhradně povolán užší výbor (§ 20 a) stanov). Z týchž příčin není také závažné, přijal-li žalovaný spolek od žalobkyně poplatek 122 Kč 20 h, který ovšem u vzájemného pojišťovacího ústavu nemá povahu stálé pojistné prémie. Dovolatelka marně také poukazuje na §§ 2 a 8 zákona o smlouvě pojišťovací ze dne 23. prosince 1917, č. 501 ř. z., neboť tyto zákonné předpisy nevstoupily ještě v platnost v době rozhodující pro posouzení věci. —

Čís. 16033.

Podnikatel neodpovídá za úraz osoby na svůj věk tělesně i duševně normálně vyvinuté (jedenáctiletého chlapce), který utrpěla v provozovně, do níž vstoupila, nedbajíc zákazu vstupu plynoucího z čitelných tabulek umístěných u vchodu.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1937, Rv 2329/35).

Žalobce, jedenáctiletý chlapec, se domáhá na žalovaných veřejných společnících firmy P. a B. a dělnících F. C., obsluhovači kruhové pily, a R. A., vykonávajícím dozor v podniku na výrobu košů, náhrady škody za úraz. K žalobcovu úrazu došlo tím způsobem, že se žalobce, ač krátce před nehodou byl opětovně vykázán z provozovny firmy P. a B., přesto se do podniku zase vloučil a sedl si na nekrytý a ve výši 55 cm rovnoběžně s podlahou probíhající hřídel, na němž byla řemenice s řemenem na okružní pilu, a při tom byl zachycen hřídelem uvedeným v pohyb elektromotorem a odmrštěn na zem. Hřídel nebyl tehdy po krátkou dobu kryt ochranným opatřením, poněvadž řemenice, která byla původně blízko zdi, byla přeložena doprostřed hřídele, a proto dosavadní ochranné zařízení mělo býti zkráceno; před jeho namontováním však byla okružní pila vyzkoušena. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, n e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Žalobce hájí především názor, že nestačilo umístění čitelných tabulek, jimiž nezaměstnaným a cizím osobám byl zakázán vstup do nebezpečné místnosti. Ale nelze uložit podnikateli povinnost, aby ke dveřím do provozovny postavil ještě zvláštní hlídače, neboť může předpokládati o lidech do závodu vstupujících a v něm nezaměstnaných obyčejný stupeň lidského rozumu v § 1297 obč. zák. uvedený (rozh. č. 4623 Sb. n. s.). Žalobci bylo v době úrazu již 11 let, a lze proto na něm právem požadovati, aby vynaložil potřebnou péči a pozornost; vždyť nebylo ve sporu tvrzeno, že neměl duševních vlastností, rozvážnosti a vzdělání odpovídajícího zpravidla tomuto věku. Ostatně byl i svědkem J. varován a jednal proti výslovnému zákazu, byl-li již dříve onoho dne,

kdy byl zraněn, opětovně z provozovny vykázán. Není proto odůvodněno, požaduje-li žalobce, aby podnikatel skutečně za všech okolností znemožnil cizím osobám přístup do závodu. Dovolací soud souhlasí tedy s právním posouzením, jehož se věci nižšími stolicemi dostalo, a ježto jednak nějaké zavinění žalovaných nebylo shledáno, jednak žalobce, jednaje na vlastní nebezpečí, způsobil si škodu sám, nepochybily nižší soudy, neuznaly-li žalobní nárok důvodným.

Čís. 16034.

Nálezy rozhodčích soudů mzdových, zřízených podle § 12 zák. č. 45/1930 Sb. z. a n., pokud stanoví mzdové podmínky ve smyslu § 12, odst. 1, poslední věty, řeč. zák. a nahrazují podle § 24 řeč. zák. kolektivní smlouvy, zavazují všechny zaměstnavatele a zaměstnance, zúčastněné ve stavebních živnostech nebo podnicích, vyrábějících a dopravujících stavební hmoty, pokud upravují jejich pracovní a služební poměry ve smyslu § 12 řeč. zák. v území, pro něž nález rozhoří byl vydán.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1937, Rv II 860/36.)

Žalobce, více než třetí rok po vyučení, pracoval u žalovaného od 20. dubna 1935 jako zedník na stavbě rolníka S. v obci S., soudní okres T. celkem 400 pracovních hodin, a to za mzdu 1 Kč 80 h na hodinu. Žalobce byl členem Odborového sdružení křesťansko-sociálního a žalovaný členem Společenstva stavitelů pro obvod obchodní a živnostenské komory v B. Tvrdě, že dostával o 1 Kč 70 h na hodinu méně, nežli mu podle kolektivní smlouvy resp. nálezu rozhodčího soudu mzdového v B. příslušelo, domáhá se žalobou nedoplatku 817 Kč 70 h s přísl. Žalovaný namítl, že pro soudní okres T. — venkov neexistuje kolektivní smlouva ani nález rozhodčího soudu mzdového, jimiž by byl žalovaný vázán, ježto žádnou smlouvu nepodepsal ani o ní nebyl zpraven a že tudíž pro něho neplatí. Soud první stolice vyhověl žalobě co do částky 680 Kč. O d v o l a c í s o u d zamítl žalobu zcela.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek soudu první stolice.

D ů v o d y :

Pokud odvolací soud dolíčil v napadeném rozsudku, že předpokladem právní účinnosti hromadných smluv jest, aby obě strany, t. j. zaměstnavatel nebo jeho organizace, a organizace, k níž zaměstnanec náleží, sjednaly kolektivní smlouvu, jest tento právní názor schváliti. V souzené věci bylo však zjištěno, že žalovaný ani jeho organizace nepodepsali hromadnou smlouvu ze dne 30. března 1934 a že na sjednání hromadné smlouvy ze dne 17. ledna 1935 nebyla zúčastněna organizace, k níž náležel žalobce. Nelze tedy žalobní nárok opřítí o žádnou z uvedených kolektivních smluv. Jiná je však otázka, zda řečený nárok nemůže s úspěchem býti vyvozován z nějakého nálezu rozhodčího soudu